

Pääministeri Juha Sipilän UKK-luento Paasikivi-seurassa 3.9.2015
"Ratkaisujen paikka"

Muutosvarauksin

Arvoisat kuulijat,

Minulle on kunnia-asia päästä pitämään UKK-luento perinteikkäässä Paasikivi-seurassa tänään, presidentti Kekkonen syntymäpäivänä.

Lämmin kiitos vielä kerran puheenjohtaja Vanhaselle kutsusta.

Näin luentoni alkuun lienee paikallaan jakaa yksi Kekkos-muisto. Isälläni nimittäin oli tapana muistella presidentti Kekkonen vierailua Puolangalla vuonna 1975. Kekkonen vihki siellä Metsätyömieskodin. Piispa oli tilaisuudesta myöhässä ja isä oli pidätellyt juhlan alkua, jotta piispakin ehtisi mukaan. Kun minuutti oli kulunut hiljaisuutta, presidentti oli tokaissut – ketä tässä vielä odotellaan. Silloin juhla laitettiin käyntiin. Tuon vierailun muistan itsekin.

Muistelin tätä puhetta valmistellessani vuotta 1975 myös toisesta näkökulmasta. Suomen talous oli silloin tilanteessa, jossa presidentti Kekkonen joutui runnomaan kokoon kansallisen hätätilan hallituksen. Puheessaan hän totesi silloin muun muassa:

Lainaus: "Jo vuosikausia olemme kuluttaneet enemmän kuin olemme ansainneet, eikä tilanne tässä suhteessa parane ilman korjaavia toimia."

Lainaus: "Maamme taloudellinen tilanne on tällä hetkellä vaikeampi kuin yleisesti näytään ymmärrettävän."

Lainaus: "Taloudellisen aktiviteetin ja työllisyyden ylläpitäminen on viime vuosina perustunut suureen ulkomaiseen lainanottoon, johon ei enää ole edellytyksiä."

Tuostakin tilanteesta aikanaan noustiin, ja niin meidän täytyy nousta myös nyt. Vuonna 1952 presidentti Kekkonen pohti, onko maallamme malttia vaurastua – nyt meillä pitää olla malttia uudistaa vaurautemme perustaa.

Hyvät naiset ja herrat,

Olen viime aikoina joutunut puhumaan paljon kriisitietoisuudesta ja uudistusten välttämättömyydestä – mikä ei varmasti teiltäkään ole jäänyt huomaamatta. Viestini on uskoakseni ollut hyvin selvä.

Pidän kuitenkin erittäin tärkeänä sitä, ettei yhteiskunnallinen keskustelumme näinäkään aikoina juutu pelkkään synkistelyyn. Henkinen ilmapiirimme oirehtii tavalla, joka alkaa jo syödä omaa energiaamme. Etenkin silloin, kun ajat ovat vaikeat, on meidän pystyttävä katsomaan eteenpäin ja ulospäin. Sisäänpäin käpertyminen kaventaa perspektiiviä ja näivettää luovan ajattelun.

Siksi pidän tärkeänä sitä, että puhumme myös Suomen olemassa olevista vahvuuksista ja tulevista mahdollisuuksista, ja teemme kaikkemme niiden edistämiseksi. Tässä yhteydessä pidän erittäin tärkeänä myös sitä, että pidämme perspektiivimme globaalina, täydellä 360 asteen visiolla.

Hyvät ystävät,

Nyky päivän keskustelua politiikasta ja taloudesta väitetään usein historiattomaksi. Menneisyyttä ei tunneta, joten vanhoja virheitä toistetaan kerta toisensa jälkeen. Pyöriä yritetään keksiä uudestaan.

Väitän kuitenkin, että samaan aikaan meitä vaivaa myös käännteinen ilmiö: historiaan juuttuminen. Menneitä toimintatapoja ja johtopäätöksiä toistetaan kerta toisensa jälkeen. Näin toimitaan, vaikka maailma ympärillämme on muuttunut, ja muuttuu edelleen joka päivä.

Niin sisäpolitiikassa, ulkopolitiikassa kuin taloudessakin aika on kullannut monien muistot. Kaikki oli paremmin 70-luvulla, 80-luvulla tai 90-luvulla. Kyllä silloin osattiin tehdä oikeita päätöksiä, kyllä maailma silloin hahmotettiin kirkaammin. Samanlaisia päätöksiä kannattaisi siksi tehdä edelleen.

Tässä keskustelussa taitaa kuitenkin unohtua se, ettei vaikkapa 1970-luvun oikeita päätöksiä tehty silloisten menneiden vuosikymmenten muistojen pohjalta. Ne hyvät päätökset tehtiin realistisesti omassa ajassa. Tämä on hyvä muistaa myös tänään, presidentti Kekkonen syntymän 115-vuotispäivänä. Me tämän päivän päättäjät olemme edellisille sukupolville velkaa sen, että ymmärrämme päätöksiä tehdessämme oman aikamme, sekä tulevien aikojen ja sukupolvien, vaatimukset.

Toisaalta kuitenkin myös ymmärrän menneiden aikojen haikailua. Maailma oli silloin aidosti yksinkertaisempi, ja niin päätöksentekijöiden kuin tavallisten kansalaistenkin oli helpompi hahmottaa vallitsevaa toimintaympäristöä.

Tänään ulkoinen toimintaympäristömme on paljon monimutkaisempi, monitahoisempi ja nopealiikkeisempi. Eilisen totuus voi olla jo tänään vanha.

Arvoisat kuulijat,

Suomen ulkoisesta toimintaympäristöstä puhuttaessa keskustelu on viime aikoina – perustellusti – keskittynyt lähinaapurustoomme. On aivan oikein todettu, että geopolitiikka ja reaaliolitiikka ovat tehneet paluun Eurooppaan, jos ne nyt täältä koskaan katosivatkaan. Nämä tosiasiat olemme aina osanneet pitää mielessämme.

Geopolitiikka ja reaaliolitiikka ovat ikiaikaisia maailmanselitysmalleja, jotka onnistuvat edelleen selittämään monia kansainvälisen politiikan tapahtumia ja asiayhteyksiä valitettavankin hyvin, niin Euroopassa kuin muuallakin maailmassa. Ne muistuttavat meitä valtioiden harjoittaman valtapolitiikan perusluonteesta.

Itse olen kuitenkin kaivannut ulkoista toimintaympäristöämme koskevaan keskusteluun myös laajempaa perspektiiviä siitä, mitä muuta maailman isossa kuvassa tapahtuu. Analyysiä niin sanotusti pitkäaikaisesta suursäätilasta sen sijaan, että tutkitaan alueellista täsmäsäätä.

Sekä politiikan että talouden nopeasyklisyys – jossa jopa vuosikvartaali tuntuu joskus erittäin pitkältä ajalta – peittää liian usein alleen kehityskulkuja, jotka muuttavat elämäämme perustavaa laatua olevilla tavoilla, joko hitaasti sivuoven kautta sisään hivuttaen tai suoraan etuoven kautta sisälle rysäyttäen. Nämä ovat kehityskulkuja, joita perinteisen valtapoliittisesti vahvaan valtio ei välttämättä pysty täysin hallitsemaan.

Hyvät ystävät,

Euroopan ajankohtainen maahanmuuttotilanne on hyvin konkreettinen esimerkki tällaisesta suuresta kehityskulusta, joka on nyt saapunut porstuaamme sekä sivu- että etuovien kautta. Syyrian konflikti on jatkunut jo vuosia, ja yhä kasvava määrä syyrialaisia pyrkii ymmärrettävästi pakenemaan maasta sodan ja ISILin jaloista. Afganistanin tilanne jatkuu vaikeana. Pohjoisessa Afrikassa on useita epävakauden pesäkkeitä. Arabikeväeseen liitetty toivo on hiipunut.

Tämä kaikki on ollut käynnissä naapurustossamme jo vuosia, mutta kukaan ei silti osannut odottaa, että juuri tänä kesänä sadat ja taas sadat tuhannet ihmiset päättävät lähteä etsimään turvaa ja parempaa elämää Euroopasta. Me Euroopassa olemme tulleet yllätetyiksi, vaikka jälkiviisaasti voi sanoa, että tämän olisi ainakin jollain tapaa voinut ennakoida. Tai tarkemmin sanoen: me kaikki olisimme voineet kuunnella tarkemmalla korvalla niitä, jotka sen osasivat tehdä.

Maahanmuuttokysymyksen mittakaava kasvaa edelleen. Haasteen kokoluokkaa ei meillä vielä ole ymmärretty. Ongelmien ratkaisu on aina työläämpää, kun niitä aletaan hoitaa vasta silloin, kun tilanne on niin sanotusti päällä. Mutta se ei saa tarkoittaa sitä, ettei asialle tehtäisi mitään. Päinvastoin, kansainvälisen yhteisön, ja Suomen muiden mukana, pitää ponnistella uupumattomasti, jotta konflikteista ja muusta inhimillisestä hädästä johtuvan maahanmuuton takana olevia ongelmia saataisiin ratkaistua. Nämä ponnistelut voivat koostua erilaisista toimista, eikä aina ole kyse vain siitä, kuinka paljon rahaa meillä on käytettävissä.

Omat silmäni ongelman eri ulottuvuuksista avautuivat parin viikon takaisella Libanonin-matkalla. Noin neljän miljoonan asukkaan Libanonissa on nyt jo puolisoitoista miljoonaa alueen konflikteja paennutta ihmistä, suurin osa heistä Syyriasta. Syyrian tilanteen ratkaiseminen, ja konfliktin kestävä jälkihoito, ovat huikean iso haaste, mutta ilman niiden hoitamista nykyisen maahanmuuttotilanteen keskeinen solmukohta ei ala purkautua. Tilannetta ei helpota se, että raakalaismainen ISIL hyötyy alueen tilanteen sekavuudesta joka ikinen päivä. EU:n täytyy yhdessä muiden keskeisten kansainvälisten toimijoiden kanssa tehdä Syyrian kriisin ratkaisemiseksi nykyistä enemmän.

Maahanmuuttotilanne kertoo omaa selvää kieltään siitä, että Suomi on kertakaikkisesti kytköksissä ympäröivän maailman tapahtumiin; niin naapurustomme perinteiseen geopolitiikkaan kuin muilla mantereilla sijaitsevien maiden vakauteen ja inhimilliseen hätäänkin. Maantieteelliset etäisyydet eivät pidättele maailman megatrendejä. Siksi meidän on ymmärrettävä, mikä on paikkamme maailmassa, jossa politiikan, talouden, turvallisuuden ja inhimillisen kehityksen mannerlaatat ovat jatkuvassa liikkeessä.

Hyvät ystävät,

Meillä kotona peräänkuulutan nyt inhimillisyyttä, hädänalaisista ihmisistä välittämistä, auttamisenhalua. Ihmisarvo on jakamaton. Elämme aikoja, jolloin oma huono olo purkautuu helposti vääriin kohteisiin. Hyvinvointiyhteiskunnastamme ei saa tulla huuteluyhteiskuntaa. Tästä meillä jokaisella on valtavan suuri vastuu.

Tietysti meidän pitää olla maahanmuuttokysymyksen käsittelyssä huolellisia. Suureen joukkoon tulijoita mahtuu aina myös niitä, jotka eivät ole aidosti hädänalaisia. Totesimme jo hallitusohjelmassa, että laadimme maahanmuuton kustannuksista ja vaikutuksista selvityksen, joka mahdollistaa tosiasioiden pohjautuvan keskustelun ja paremman kotouttamispolitiikan sekä päätöksenteon. Juuri tässä akuutissa tilanteessa tämänkaltaisen selvityksen tuloksia ei kuitenkaan vielä ole käytettävissä. Sitäkin tärkeämpää on, että käsittelemme asiaa nyt vastuullisesti ja humanisti. Peräänkuulutan faktapohjaista keskustelua.

Hyvät kuulijat,

Sanoin jo puheeni alussa, ettei maassamme käytävä keskustelu saa missään tapauksessa kääntyä sisäänpäin ja näivettyä yksinkertaistuksiin. Emme saa myöskään juuttua synkistelyyn. Meidän on välttämätöntä nähdä lasi edelleen vähintään puoliksi täysinäisenä, ellei jopa piripinnassa.

Haluan pitää huolen siitä, että me suomalaiset muistamme edelleen olevamme lahjakkaita, koulutettuja, osaavia ja välittäviä ihmisiä, maailman huippuja monessa. Haluan pitää huolen siitä, että alamme taas suoriutua sillä tasolla, jolla voimme olla ja jolla meidän pitäisi olla. Alussa olivat suo, kuokka ja Jussi – ja nyt on tullut aika kaivaa Jussi ylös suosta.

Palataan siksi maailman isoon kuvaan ja suuriin taustalla vaikuttaviin trendeihin. Niistä kumpuaviin haasteisiin – mutta myös mahdollisuuksiin. Puolitäysiin laseihin.

Puhuin viime viikolla jokavuotisilla suurlähettiläspäivillä Suomen ulkomaanedustustojen päälliköille ja pohdin sielläkin Suomen pärjäämisen reseptiä. Kerroin heille, että jo takavuosina kansainvälisessä yritys-elämässä toimiessani ja maailmalla matkustaessani mietin paljon sitä, mikä on sellaista suomalaisten ainutlaatuista erityisosaamista, joka erottaa meidät muista. Erityisosaamista, joka voi olla myös kilpailuvalttimme ja avata yrityksillemme uusia markkinoita.

Mielestäni tämä tekijä on edelleen, kaikista ajankohtaisista kotimaisistakin haasteista huolimatta, kykymme ratkaista käytännönläheisesti erilaisia visaisia ongelmia.

Mitä tarkoitan näillä visaisilla ongelmilla? Tarkoitan muun muassa juuri niitä maailman isossa kuvassa vaikuttavia megatrendejä, joita kukaan ei pääse pakoon. Siksi niitä on parempi mennä vastaan pystypäin, ratkaisun avaimet kädessä.

Kuten hallitusohjelmamme nimikin kertoo: uskon vakaasti, että olemme edelleen ja myös vastaisuudessa Ratkaisujen Suomi. Aktiivinen, avoin, kansainvälinen ja rohkea ratkaisujen Suomi.

Jotkut teistä saattoivat olla kuuntelemassa edellistä puhettani Paasikivi-seurassa toukokuussa 2013. Jotkut kuulolla olleista saattavat vielä muistaa, että sivusin silloinkin teemaa Suomesta ongelmien ratkaisijana. Halusin palata tähän teemaan tänään aiempaa monisanaisemmin, sillä se on mielestäni nyt ajankohtaisempi kuin koskaan.

Arvoisat kuulijat,

Emme ole suotta painottaneet hallitusohjelmassamme ja myös tällä viikolla ajankohtaisissa kärkihankkeissamme esimerkiksi biotaloutta ja digitalisaatiota niin paljon kuin olemme tehneet. Kysehän ei ole vain Suomen omasta uudistumisesta vaan myös siitä, miten voimme olla mukana maailman megatrendeissä, ratkaisemassa niistä syntyviä visaisia ongelmia. Tällaisia megatrendejä ovat muun muassa ilmastonmuutos, veden, ruoan ja energian riittävyys, kaupungistuminen sekä teknologian kehitys.

Nämä sanat eivät ole mitään ylätasoa helinää. Otetaan esimerkki. Moni teistä seurasi varmasti yleisurheilun maailmanmestaruuskisoja Pekingissä. Eikä keneltäkään varmasti jäänyt huomaamatta, miten urheilijat puuskuttivat paitsi Pekingin helteessä, myös Pekingin saasteissa. Tästä ei käy syyttäminen urheilijoiden keuhkokapasiteettia vaan seuraavia faktoja: Kiina on 1,4 miljardilla asukkaallaan maailman väkirikkain maa; lähes joka viides maapallon asukas on kiinalainen. Pekingissä itsessään on hyvän matkaa yli 20 miljoonaa asukasta. Kiinan hiilidioksidipäästöt ovat maailman suurimmat noin neljänneksen osuudella maailman kokonaispäästöistä.

Mutta hyvä uutinen on, että Kiinan kerrotaan sijoittaneen pelkästään viime vuonna uusiutuviin energianlähteisiin yli 80 miljardia euroa, mikä oli kolmasosa kaikista globaaleista sijoituksista uusiutuviin.

Valtavia lukuja, valtavia haasteita, valtavia mahdollisuuksia. Kyse on kaupungistumisesta, ilmastosta, energiasta, teknologiasta. Jos Kiina tukehtuu saasteisiin, alkaa myös sen talouskasvu yskiä. Siksi se tarvitsee kipeästi uusia ulospääsyjä tästä tilanteesta.

Katsotaan vielä Kiinan perässä tulevaa toista Aasian jättiläistä, Intiaa – jonka talous muuten kasvaa tällä hetkellä Kiinan taloutta ripeämmin. Intian väkiluku on ”vasta” 1,3 miljardia, mutta se tulee pyyhkältämään Kiinasta ohi vuoteen 2030 mennessä. Intian osuus maailman kokonaispäästöistä on tällä hetkellä vain viiden prosentin kieppeillä, mutta trendin voi nähdä olevan nouseva: Intian viime vuonna vallankahvaan

tarttunut hallitus on ottanut yhdeksi päätavoitteekseen valmistavan teollisuuden investointien lisäämisen maassa.

Intia siis vahvistuu taloudellisesti, mutta myös sen ympäristön kantokyky tulee heikkenemään niin todennäköisesti kasvukäyrälle kipuavan teollisuustuotannon kuin yhä jatkuvan väestönkasvun myötä. Maan pääkaupungin Delhin ilma ei ole vielä yhtä sakeaa kuin Pekingin, mutta sen näkymättömämmät pienhiukkastasot tekevät siitä WHO:n mukaan jo nyt maailman saastuneimman kaupungin.

Erämaajärven rannalla, sinisen taivaan alla lomailevan suomalaisen voi olla helppo päivitellä näitä faktoja – pitäisivät nyt ympäristöstään parempaa huolta. Mutta jos meitä olisi yhtä paljon kuin intialaisia suhteessa maan pinta-alaan, olisi meitä noin 130 miljoonaa. Puhtaiden teknologioiden tarve omassa arjessamme voisi tuntua merkittävästi suuremmalta. Saimaan rannalle ei kannata nytkään jäädä päivittelemään, vaan puhtaudesta kannattaa tehdä bisnes.

Hyvät naiset ja herrat,

Maailman megatrendit eivät ole vain kehityskulkuja itsessään. Ne vaikuttavat myös maailmantalouteen tavoilla, jotka tekevät pelkästä BKT-kasvulukuihin tuijottamisesta riittämätöntä. Ja kun ne vaikuttavat maailmantalouteen, vaikuttavat ne myös siihen, miten maailmanpolitiikan pelimerkkejä jaetaan. Ja näin voidaan päätyä kulkemaan geoeconomian kehälle, ja sen kautta lopulta myös perinteisen geopolitiikan reunamille. Ympyrä sulkeutuu.

Ja kun geopolitiikan reunamille päästiin, niin todettakoon, ettei suinkaan ole sattumaa, että nostin edellä esiin juuri Kiinan ja Intian. Paitsi, että ne ovat tällä hetkellä maailman väkirikkaimmat valtiot, ovat ne myös niitä maita, jotka hallitsivat maailmantaloutta ennen Euroopasta liikkeelle lähtenytä teollista vallankumousta. On selvää, että niiden aika on jälleen koittanut. Ja jälleen yksi ympyrä sulkeutuu.

Haastan teidät ajattelemaan, mitä muita ympyrän kehiä ympärillämme on, ja mitkä niistä ovat seuraavaksi sulkeutumassa.

Hyvät kuulijat,

Maailmantalouden historiallista kehitystä on toden totta usein kuvattu erilaisina sykleinä. Sitä on kuvattu myös aaltoina. Tulevaisuudentutkija, professori Markku Wilenius on todennut tällaisia aaltoja olleen tähän mennessä kuusi. Lyhyen kaavan mukaan voi sanoa ensimmäisessä aallossa vallankumouksen syntyneen höyrykoneista, toisessa aallossa rautateistä. Kolmannessa aallossa tuli sähkö, neljännessä fossiiliset polttoaineet. Viidennessä aallossa maailman mullistivat informaatio- ja viestintäteknologiat, ja nyt käynnissä olevassa kuudennessä aallossa ratkaisevassa roolissa ovat teknologiat, jotka lisäävät luonnonvarojen käytön tehokkuutta.

Viidettä ja kuudetta aaltoa yhdistää se, että ne ovat tehneet maailmasta syvällisesti keskinäisriippuvaisen tavalla, joka poikkeaa suuresti neljästä ensimmäisestä aallosta.

Pieni Suomi seurasi neljää ensimmäistä aaltoa takapenkistä. Otimme ja omaksuimme, mitä meille annettiin. Viidennessä, ICT-aallossa, nousimme kuitenkin globaalien trendien kärkeen, niiden tekijäksi. Nyt meidän täytyy varmistaa se, että pysymme samoissa asemissa parhaillaan liikkeellä olevan kuudennen aallon aallonharjalla.

Arvoisat kuulijat,

Palaan vielä maailman konkreettisiin kehitystrendeihin. Siirryn kuitenkin kuumista Aasian kaupungeista toisenlaisiin tunnelmiin.

On kuvaavaa, että kun Suomen uuden hallituksen ulkoministeri matkusti ensimmäistä kertaa Yhdysvaltoihin ja tapasi siellä kollegansa, tapahtui tämä Alaskassa ja arktisten asioiden parissa.

Arktisilla alueilla voidaan tietysti haluttaessa taas päästä perinteisten geopoliittisten kysymysten äärelle: mantereiden ja mannerjalustojen hallintaan, meriin, luonnonvaroihin. Mutta samalla arktiset kysymykset tuovat yhteen perinteisen voimapolitiikan vinkeistä hyvin erikokoisia toimijoita, joiden kaikkien tulevaisuus on riippuvainen alueen ilmastonmuutoksesta ja kestävästä kehityksestä. Sulava jää on ihan yhtä merkää kaikille.

Kiinnostava lisäulottuvuus arktisissa asioissa on se, että Arktisessa neuvostossa saman pöydän ääreen istuvat Pohjoismaat, Kanada, Yhdysvallat ja Venäjä. Istuvat eri kokoonpanoissa edelleen, vaikka joissakin muissa maailmanpolitiikan kysymyksissä niiden näkemyserot ovat erittäin merkittäviä.

Suomesta tulee Arktisen neuvoston puheenjohtaja vuonna 2017, Yhdysvaltojen nyt käynnissä olevan puheenjohtajuuskauden jälkeen. Tämä tulee tarjoamaan mahdollisuuden paitsi yhteisistä arktisista haasteista, myös muualla maailmassa käynnissä olevista kriiseistä puhumiseen.

Jotkut teistä kysyvät ehkä nyt, palaanko tässä pohtimaan Paasikiven–Kekkosen linjaa ja Kekkosen klassikkolausahdusta kansainvälisen politiikan lääkäreistä ja tuomareista. Lääkärin takki toki Suomelle edelleen sopii tuomarin viittaa paremmin – mutta tämä lääkäri kyllä tietää tismalleen, minkä kunnan terveyskeskuksessa hän on töissä ja millaisten vaivojen hoitoon hänen ylipäätään kannattaa ryhtyä.

Takavuosikymmeninä Suomen ulkopoliittinen toimintaympäristö oli vaikea ja oma liikkumatilamme oli pieni. 1990-luvun alussa koittivat parikymmeneksi vuodeksi uudet ajat, jolloin toimintaympäristö oli täynnä toivoa, ja myös ulkopoliittinen liikkumatilamme vapautui.

Viimeksi kuluneiden vuosien aikana olemme tulleet tässä suhteessa taas uuteen vaiheeseen, jossa ulkopoliittinen toimintaympäristömme on jälleen täynnä haasteita – erilaisia, myös uudenlaisia. Mutta omaa liikkumatilaamme emme ole menettäneet. Siitä tulemme myös pitämään kiinni. Kuten suurlähettiläspäivien puheessa sanoin: Hyvän itsetunnon omaava maa osaa tehdä omat, oikeat valintansa vaikeissakin paikoissa.

Keskustan ruotsalaisen sisarpuolueen johto kertoi pari päivää sitten esittävänsä lokakuun puoluekokouksessaan, että puolue ottaisi kantaa Ruotsin Nato-jäsenyyden puolesta. Ruotsin nykyinen hallitus ei Nato-jäsenyyttä aio edistää. Olemme myös uusineet Ruotsin pääministeri Stefan Löfvenin kanssa vanhan herrasmiessopimuksen siitä, ettemme yllätä toisiamme tässä asiassa.

Täällä meillä linjaukset ja tulevat askeleet ovat jo entuudestaan selvät. Hallitusohjelman mukaan Suomi on sotilasliittoon kuulumaton maa, joka toteuttaa käytännönläheistä kumppanuutta Naton kanssa ja ylläpitää mahdollisuutta hakea Nato-jäsenyyttä. Mahdollisen Nato-jäsenyyden vaikutukset Suomelle arvioidaan hallitusohjelman mukaisesti tulevassa ulko- ja turvallisuuspoliittisessa selonteossa.

Arvoisat kuulijat,
Hyvät Paasikivi-seuran jäsenet,

Kansainvälistä asemaa ja vaikutusvaltaa voi hakea monella tavalla. Maailman megatrendien keskellä Suomen vaikutusvallan keskeinen pilari on ”smart power” – kykymme ratkaista käytännönläheisesti visaisia ongelmia.

Pidän ratkaisevan tärkeänä sitä, että me suomalaiset katsomme nyt ennakkoluulottomasti eteenpäin ja kunnianhimoisesti ylöspäin. Sekä kotona että rajojemme ulkopuolella. Kun tavoite on tarpeeksi korkealla, kasvamme sitä tavoitellessamme samalla myös itse pituutta. Rimaa pitää uskaltaa nostaa.

Tämä on erinomaisen tärkeä periaate juuri tänään, jolloin vietämme vuoden 1924 korkeushypyn Suomen mestarin, Urho Kaleva Kekkonen syntymäpäivää.